

ВЕЛИКИЙ СНІГОПАД

Завірюха прилетіла і на повній швидкості вдарилася об пагорби. Жодне небо не мало б містити в собі стільки снігу, і позаяк жодне небо і не могло стільки вмістити, сніг цей випадав; падав суцільною білою стіною.

На вершечку древнього кургану, де ще кілька годин тому росла купка акацій, тепер лишився тільки бокатий сніговий насип. Минулого року о цій порі тут вже проби- валися ранні первоцвіти; тепер все довкола вкривав сніг.

Частина снігового покрову ворухнулася. Ділянка зав- більшки з яблуко піднялася, і з-попід неї повалила куря- ва. Рука завбільшки з кролячу лапку, не більше, розвія- ла дим.

Блакитне личко — дуже маленьке і дуже сердите — ви- зирнуло з-попід кавалка снігу і визвірилося на неочікува- ну білу неозорість.

— Трясця, анайто! — буркнуло воно. — Ну ти си поди- ви? Оце зимар розгулявсі! Не, то паскудятко не розуміє слова «ніт»!

Нагору попідстрибувало ще більше снігових грудок. На- зовні повизирали інші голови.

— Ой леле-леле, леленько! — обурилася одна голова. — Він си знову знайшов велику відьмоньку!

Перша голова повернулася до другої і озвалася:

— Дурноверхий Вулі?

— Так, Пограбе?

— Чи я тобі не казав, легше будь із тим лелеканням?

— Авжеж, Пограбе, так і казав, — визнала голова на ймення Дурноверхий Вулі.

— То нащо ти це ото лелекнув?

— Вибачей, Пограбе. Вирвалосі.

— Таке розчарування.

— Вибачей, Пограбе.

Пограбуйко зітхнув.

— Але боюся, ти маш рацію, Вулі. Він прийшов по велику відьмоньку, не інакше. Хто тама на фермі за нею нагляда?

— Малий Небезпечний Костур, Пограбе.

Пограб звів погляд на хмари, які були так щільно напхані снігом, що аж прогиналися.

— Гаразд, — сказав він і зітхнув ще раз. — Час си в'явити Герою.

Він пірнув назад під сніг, акуратно вкрутивши на місце сніговий корок, і ковзнув униз, в серце фігелевої гори.

Зсередини вона була доволі просторою. Ближче до центру людина могла б навіть стати на весь зріст; щоправда, ця людина одразу б зігнулась у нападі кашлю, бо в центрі розташовувався отвір, щоб випускати дим.

Вздовж всієї стіни ярусами ліпилися балкони, і геть усі були напхані фіглями. Зазвичай тут стояв цілковитий гармидер, але зараз чомусь було до лячного тихо.

Пограбуйко рушив до вогнища, де чекала його дружина, Дженні. Вона трималася прямо і гордо, як і належить келді, але зблизька йому здалося, що вона була плакала. Пограб обійняв дружину за плечі.

— Добре, ви, певно, знаєте, що ся діє, — звернувся він до синьо-червоної аудиторії, яка дивилася на нього згори вниз. — Це вам не простий буревій. Це зимар знайшов велику відьмоньку — та легше, успокойтисі!

Він почекав, доки галас та брязкотіння мечів стихнуть, а тоді продовжив:

— Не мо' битися із зимарем замість неї! Це її шлях! Не мо' пройти його за неї! Але пані всім каргам карга наставила нас на інший шлях! Шлях цей темний і небезпечний!

Залою здійнялися схвальні вигуки. Отже, принаймні сама ідея припала фіглям до смаку.

— Отак! — зрадів такій реакції Пограб. — Я с'мо вирушаю у путь, добувати Героя!

Ця репліка викликала вибух сміху, а Великий Ян, найвищий з усіх фіглів, вигукнув:

— Ще рано. Ми йому встигли тіко пару геройських уроків дати! З нього поки — один великий пшик, та й усе!

— Для великої відьмоньки він буде героєм, на тому і квит, — відрубав Пограб. — А зара гетьте звідси, всім гамузом! Уперед, до крейдяної ями! Прорийте мені шлях до Підземного Світу!

Це точно зимар, сказала собі Тіфані Болячка, стоячи перед батьком у вимерзлому фермерському будинку. Вона відчувала цю істоту там, ззовні. Така погода була рідкістю навіть для зими, а зараз вже повернуло на весну. А отже, це виклик. А може, просто гра. Ніколи точно не знаєш, коли маєш справу із зимарем.

От тільки ніяка це не гра, адже ягнята помирають. Мені лише тринадцять, а мій батько, і багато інших людей,

старших за мене, хочуть, щоб я щось вдіяла. А я не можу. Зимар знову мене знайшов. Він зараз тут — а я заслабка.

Краще б вони на мене напосідали. Але ж ні, натомість вони мене благають. Батькове обличчя посіріло від хвилювання, і він благає. *Мій батько благає мене.*

Ой ні, він стягає капелюха. Він *стягає капелюха*, звертаючись до мене!

Вони думають, що магія приходить безоплатно, варто мені лише клацнути пальцями. Та якщо я не зможу їм зарадити, то який з мене взагалі зиск? Не можна, щоб вони побачили, як мені лячно. Відьмам заборонено боятися.

А ще це я в усьому винна. Я це все почала. Я і мушу покласти цьому край.

Пан Болячка прочистив горло.

— ...І, гм, якби ти могла... гм, змагічити цю напасть геть, чи якось так? Заради нас?..

Усе в кімнаті було сірим, тому що світло з вікон просіювалося крізь шар снігу. Ніхто не марнував часу, щоб відкидати цю гидоту від будинків. Кожен, хто був здатний тримати в руках лопати, був потрібен деінде, і людей однаково не вистачало. Через це більшість не спали всю ніч — ходили за отарами овець-однорічок, намагалися тримати ягнят у безпеці... в темряві, в снігу...

В її снігу. Цей сніг був посланням для неї. Викликом. Зазивом.

— Добре, — сказала вона. — Я подивлюся, що можна зробити.

— Ти моя хороша, — батько широко всміхнувся з полегшення.

Ні, зовсім не хороша, подумала Тіфані. Я прикликала це на наші голови.

— Вам треба буде розпалити велике багаття, нагорі, поруч із повітками, — сказала вона вголос. — І я маю на увазі просто величезне багаття, зрозуміло? Зберіть все, що горить, і стежте, щоб вогонь не вщухав. Він увесь час намагатиметься згаснути, та ви мусите його підтримати. Підкидайте паливо, хай там що. *Вогонь не має згаснути!*

Вона постаралася, щоб її «не» прозвучало гучно і лячно — не хотіла, щоб у людей розбігалися думки. Вона натягла щільний вовняний плащ, який для неї спілела пані Зрадонька, і схопила чорний гостроверхий капелюх з гачка на дверях родинного дому. Натовп, що напхався у кухню, видав щось на кшталт колективного рохкання, а дехто позадкував. Воліємо відьму, потребуємо відьми, та водночас — зійдемо з її шляху.

У цьому й полягала магія гостровершого капелюха. Цей ефект пані Зрадонька назвала «фонти».

Тіфані Болячка вийшла у вузький коридор, прорубаний крізь засніжене подвір'я, де намело кучугури, вищі за два людські зрости. Принаймні глибокий сніг сьак-так захищав від вітру, що різав і колов, наче ножами.

Стежку розчистили аж до загону, але це була непроста робота. Коли всюди лежить п'ятнадцять футів снігу, як ти його розгребеш? Куди ти його розгребеш?

Вона чекала біля повіток для возів, доки чоловіки вгризалися у снігові береги. Були вже смертельно втомлені — копали багато годин.

Важливо було...

Але важливих речей було багато. Було важливо мати спокійний та впевнений вигляд, було важливо тримати голову ясною, було важливо не показувати, яка ти впісьювально налякана...

Вона простягнула руку, спіймала в долоню сніжинку й уважно її роздивилася. Це була не проста сніжинка, аж ніяк. Ця сніжинка була однією з тих, особливих. От мерзота. Він її дражнить. Ось тепер вона могла його зненавидіти. Раніше ніколи не ненавиділа. Але тепер він вбивав ягнят.

Вона пересмикнула плечима і щільніше загорнулася в плащ.

— Ось мій вибір, — прохрипіла вона. Від її подиху в повітрі зависали хмарки. Вона прочистила горло і почала спочатку. — Ось мій вибір. Якщо існує ціна, мій вибір — її заплатити. Якщо ціна — це моя смерть, то мій вибір — смерти. Хай куди мене заведе вибір, шлях туди обираю я. Ось мій вибір.

Це було закляттям лише в її власній голові, та якщо твої закляття не працюють у твоїй власній голові, то вони взагалі не спрацюють.

Щільніше запнувши накидку проти гострих пазурів вітру, Тіфані мляво спостерігала за тим, як чоловіки збирають сіно та деревину. Багаття розпалювалося повільно, наче боялося виявити зайвий ентузіазм.

Чи вона вже таке робила? Звісно, і не один раз. Не такий вже і складний фокус, якщо спіймати хвилю, ось тільки в попередні рази в неї був час, щоб увійти у правильний стан, та й, зрештою, ішлося лише про вогонь у каміні, щоб відігріти змерзлі ноги. В теорії, з високим багаттям і сніговим полем буде так само нескладно, правильно?

Правильно?

Вогонь заревів, вгору почали злітати язики полум'я. Батько поклав їй руку на плече. Тіфані підстрибнула. Вона геть забула, як тихо він може рухатися.

— Що це ти таке говорила про вибір? — спитав він. І про те, який в нього гострий слух, вона теж забула.

— Це... відьомський трюк, — відповіла вона, уникаючи прямого погляду. — Якщо це... не спрацює, щоб вся провина була на мені.

Адже вся провина і є на мені, додала вона про себе. Це несправедливо, але про справедливість ніколи не йшлося.

Батько взяв її за підборіддя і лагідно розвернув обличчям до себе. Які в нього м'які долоні, подумала Тіфані. Широко долоні кремезного чолов'яги, з м'якими, наче в немовляти, долоньками — через жир на овечому хутрі.

— Певно, не слід нам було тебе просити... — сказав він.

Так, авжеж вам слід було мене попросити, подумала Тіфані. Ягнята гинуть під цим жакливим снігом. А мені слід було вам відмовити, слід було сказати, що я поки що недостатньо вправна. Але ж ягнята гинуть під цим жакливим снігом!

Будуть ще ягнята, натякнули Задні Думки.

Так, але вони будуть якісь інші, правда? Йдеться про тих ягнят, що помирають, тут і зараз. І помирають вони, бо я послухалася власних ніг і насмілилася танцювати із зимарем.

— Я зможу, — запевнила вона.

Батько тримав її за підборіддя і дивився їй просто в очі.

— Ти впевнена, джигітко? — спитав він. Це було прізвисько, яким її колись називала бабуся, Бабуня Болячка, яка за все життя не віддала жакливому снігові жодного ягняти. Сам батько ніколи раніше її так не кликав. Чому саме зараз воно виринуло йому в пам'яті?

— Так! — вона відштовхнула його руку і відвела погляд, щоб не розревітися.